

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Nedvědem, advokátem, se sídlem Štítného 1344, Kladno - Kročehlavy, proti žalovanému: **Magistrát města Kladna**, se sídlem nám. Starosty Pavla 44, Kladno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2007, č. j. 5 Ca 111/2006 - 29,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Vladimíru Nedvědovi, advokátu, **se** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti v záhlaví označenému usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž odmítl jeho podání z 2. 5. 2006; v něm se stěžovatel domáhal vydání rozsudku, jímž by městský soud zajistil vymahatelnost práva vyplývajícího z pravomocného správního rozhodnutí o nařízení odstranění stavby.

Městský soud stěžovatelovo podání odmítl podle ust. § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť jej stěžovatel na výzvu soudu nedoplnil tak, aby se jím bylo možno zabývat. Městský soud nejprve stěžovatele v usnesení z 14. 6. 2007, č. j. 5 Ca 111/2006 - 21, vyzval k doplnění podání, poučil jej, v jakém směru

je třeba podání doplnit (zejména zdůraznil nutnost doplnění návrhu petitu rozhodnutí soudu - zda se stěžovatel domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 79 a násl. s. ř. s., nebo ochrany před nezákonným zásahem podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. - a též upřesnil rozdíly mezi oběma typy žalob) a rovněž stěžovatele poučil o následcích nedoplnění podání, zejména o možnosti odmítnutí podání ve smyslu ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel své podání přípisem z 12. 7. 2007 doplnil tak, že upřesnil, kdo je žalovaným, a navrhl, aby městský soud nařídil žalovanému vymáhat splnění pravomocného rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Městský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že soudy ve správním soudnictví nejsou povolány zajišťovat „vymahatelnost práv“, neboť takové rozhodnutí nespadá do jejich pravomoci stanovené v ust. § 2 s. ř. s. Z tohoto důvodu stěžovatelovo podání odmítl podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s.

Stěžovatel podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost, v níž usnesení vytýká nezákonnost, neboť se domnívá, že zajištění vymahatelnosti práva je v pravomoci soudu ve správním soudnictví (viz ust. § 4 s. ř. s.). Stěžovatel se též domnívá, že řádně vyhověl výzvě soudu k doplnění žaloby a soud tedy neměl důvod žalobu odmítnout. Konečně pak vyjadřuje přesvědčení, že městský soud se věcí úmyslně nezabýval po dobu více než jednoho roku a tímto způsobem se ji snažil „zamést pod koberec“. Ze všech těchto důvodů žádá zrušení napadeného usnesení a řádné projednání své žaloby.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen v řízení o kasační stížnosti advokátem ve smyslu ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které lze podřadit pod důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jde tedy o důvod přípustný podle ust. § 104 odst. 4 téhož zákona. Nejvyšší správní soud za této situace napadené usnesení městského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel se domáhá zrušení usnesení městského soudu o odmítnutí jeho žaloby. Městský soud žalobu odmítl, neboť shledal, že v žalobě stěžovatel navrhuje vydání rozhodnutí (nařízení výkonu správního rozhodnutí žalovanému), jehož vydání nespadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví (ust. § 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem městského soudu, že do pravomoci soudů ve správním soudnictví náleží poskytování právní ochrany veřejným subjektivním právům osob, a to způsobem stanoveným soudním řádem správním (srov. ust. § 2 s. ř. s.). Stejně tak je Nejvyšší správní soud toho názoru, že výkon správních rozhodnutí do této kategorie zahrnout nelze. Domáhat se výkonu pravomocného správního rozhodnutí umožňuje právní řád dokonce dvěma způsoby: výkon rozhodnutí správním orgánem - část druhá, hlava IX zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a soudní výkon správního rozhodnutí - část šestá zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Soudy ve správním soudnictví pak takovouto pravomoc nemají a jakékoliv jejich rozhodnutí ve věci výkonu práva by tak bylo nezákonné, ba i neústavní, neboť by bylo vydáno v rozporu s článkem 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Pokud stěžovatel namítá, že své podání na výzvu soudu řádně doplnil, lze této jeho námitce přisvědčit jen částečně. Městský soud stěžovatele vyzval k doplnění podání tak, aby z něj bylo zřejmé, kdo je žalovaným a čeho se stěžovatel domáhá. V otázce označení žalovaného stěžovatel skutečně své podání zcela jasně doplnil. V otázce upřesnění žalobního návrhu však již stěžovatel své podání nedoplnil. Městský soud stěžovatele též obsáhle poučil o významu žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu a žaloby na ochranu před nezákonným zásahem a o tom, čeho se lze těmito žalobami domoci. Stěžovatel však ve svém podání uvedl, že „navrhuje, aby městský soud žalovanému nařídil toto pravomocné rozhodnutí [o nařízení odstranění stavby] splnit...“. Městskému soudu tedy nezbyvalo, než postupovat podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. a řízení odmítnout. Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutí městského soudu žádné vady, pro něž by napadené usnesení trpělo nezákonností.

Stěžovatel dále namítal v kasační stížnosti, že městský soud se jeho žalobou záměrně více než rok nezabýval, stěžovatel se tedy zřejmě domnívá, že městský soud ve věci zapříčinil neodůvodněné průtahy. Taková výtky však není přípustným důvodem kasační stížnosti vytkéným v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a jedná se tedy o důvod kasační stížnosti, který je nepřipustný (ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.). Na okraj lze však uvést, že soudy mají povinnost vyřizovat věci v pořadí, v jakém byly podány.

V této situaci tedy Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou a jako takovou ji zamítl v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému, tomu však, jak soud zjistil ze spisu, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 5 Ca 111/2006 - 41, ustanoven zástupcem pro řízení JUDr. Vladimír Nedvěd, advokát. Podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování zástupci stát. V projednávané věci však ze soudního spisu nebylo zjištěno, že ustanovený zástupce učinil byť jediný úkon ve věci, ač byl městským soudem vyzýván k doplnění kasační stížnosti (usnesením ze 7. 8. 2008, č. j. 5 Ca 111/2006 - 43). Nebylo tedy zjištěno, že by zástupci vznikly v řízení jakékoliv náklady či nárok na odměnu za zastupování; zástupce ostatně ani v řízení o kasační stížnosti takové skutečnosti netvrdil. V takovém případě Nejvyšší správní soud rozhodl, že se odměna nepřizná, neboť na ni nevznikl nárok.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

